

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศและความต้องการภาษาต่างประเทศในภาคกลาง ภาคตะวันตก และภาคตะวันออกเป็นโครงการวิจัยเชิงสำรวจผู้เกี่ยวข้องคือฝ่ายผู้ผลิต ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาที่สอนภาษาต่างประเทศในระบบใน 3 ภูมิภาค ผู้สอนภาษาต่างประเทศในสถาบันการศึกษาเหล่านั้น และได้รวมผู้เรียนไว้ด้วยเพื่อให้เห็นภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นไปได้อย่างไรโดยรอบด้านทั้งผู้ให้นโยบาย ผู้สอนและผู้เรียน นอกจากนี้ข้อมูลในฝ่ายผู้ผลิตแล้วก็มีการวิจัยเชิงสำรวจในส่วนของผู้ใช้ ได้แก่ ผู้จ้าง/ผู้ว่าจ้าง และถูกจ้าง เพื่อให้เห็นภาพภาษาต่างประเทศใน 3 ภูมิภาคนี้สมบูรณ์ขึ้นในส่วนของผู้ใช้ผลผลิต สำหรับฝ่ายผู้ผลิตได้ศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและอุดมศึกษา และในส่วนของผู้ใช้ได้ศึกษาความต้องการ ในธุรกิจ 4 ประเภทที่ใช้ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ธุรกิจโรงแรมและภัตตาคาร ธุรกิจนันทนาการ ธุรกิจการผลิต และธุรกิจขนส่งและการท่องเที่ยว การเก็บข้อมูลใช้วิธีการส่งแบบสอบถามซึ่งผ่านการทดสอบแล้วโดยทางไปรษณีย์ และโดยใช้วิธีการหอคณแบบเพื่อเป็นการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากทางไปรษณีย์ ในการเลือกหน่วยตัวอย่างฝ่ายผู้ผลิตใช้การเลือกตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิตามระดับการศึกษา ขนาดของสถานศึกษาและสังกัด (ภาครัฐและเอกชน) แล้วจึงสุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นภูมิแบบมีระบบ ในส่วนของผู้ใช้ก็ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิตามประเภทของธุรกิจและตามขนาดของธุรกิจ และการสุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นภูมิแบบมีระบบ

ผลการศึกษาในส่วนของการผลิตพบว่าระดับอุดมศึกษามีการสอนภาษาต่างประเทศมากภาษาที่สุดถึง 19 ภาษา ภาษาต่างประเทศที่มีการสอนในทุกระดับและทุกสถานศึกษาคือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาจีนนั้นแม้จะมีการสอนในทุกระดับแต่ก็มิได้สอนในทุกสถาบัน ภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน เริ่มสอนส่วนใหญ่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นโยบายในการเปิดสอนภาษาอังกฤษนั้นเป็นการเปิดตามข้อบังคับของหลักสูตร ส่วนภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศสและภาษาอื่นๆนั้นเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน ของตลาดและบางครั้งเพื่อการแสดงศักยภาพทางวิชาการของสถาบันการศึกษา ผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่มีความรักในการสอนแม้ว่าจะรู้ดีว่าภาระงานสูงมากโดยเฉพาะในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา ผู้สอนทุกระดับมีความตระหนักว่าทักษะการพูดและการฟังเป็นเรื่องสำคัญในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในระดับปริญญาตรีและต่ำกว่า แต่ผู้สอนในทุกระดับยกเว้นระดับอุดมศึกษาก็ให้ข้อมูลว่ามีความต้องการพัฒนาทักษะพูดและฟังสูงสุด อีกทั้งทักษะที่ถนัดในการสอนก็คือทักษะอ่าน เนื้อหาที่สอนที่ถนัดคือไวยากรณ์ สำหรับผู้เรียนในทุกระดับยกเว้นระดับปริญญาโทและปริญญาเอกต่างก็มีความเห็นว่าตนเองคือขใน 2 ทักษะนี้ ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศใน 2 ทักษะนี้ นอกจากจะเป็นความไม่ถนัดของผู้สอนแล้ว ยังอยู่ที่การที่ห้องเรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ที่เป็นที่ต้องการมากมีขนาดใหญ่ทำให้ไม่สามารถฝึกฝน 2 ทักษะในห้องเรียนได้ มีการให้ข้อมูลการใช้เทคโนโลยีและวิธีการที่ให้ผู้เรียนเรียนด้วยตนเองในสถานศึกษาโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา แต่ความคิดของผู้เรียนที่ว่าเรียนภาษาโดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจและความพยายามฝึกฝนซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศให้มีสัมฤทธิ์ผล การแก้ไขปัญหานี้ในเรื่องการสอนภาษาต่างประเทศโดยการนำเทคโนโลยีและการแนะนำวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองจึงอาจจำเป็นต่อมีการศึกษาวิจัยให้รอบด้านยิ่งขึ้น ในด้านผู้ใช้ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าทั้งนายจ้างและลูกจ้างเห็นว่าภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศที่ใช้มากในธุรกิจ 4 ประเภท โดยภาษาอังกฤษเมื่อเทียบกับอีก 2 ภาษามีระดับความต้องการสูงกว่ามาก ทักษะพูดและทักษะฟังเป็นทักษะที่ทั้งนายจ้างและลูกจ้างเห็นว่าจำเป็นและสำคัญกว่าทักษะอื่นในธุรกิจ 4 ประเภทที่ศึกษา ข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ การส่งเสริมพัฒนาลูกจ้างให้มีความสามารถทางภาษาต่างประเทศโดยนายจ้างนั้นมีน้อยมาก อาจชี้ให้เห็นว่านายจ้างหรือผู้ว่าจ้างเห็นว่า ความสามารถทางภาษาต่างประเทศนั้นควร ได้มาจากสถานศึกษาในลักษณะเบ็ดเสร็จและไม่ต้องการมีการศึกษาเพิ่มเติม

The study of foreign-language teaching and the need for foreign languages in the central, western, and eastern parts of Thailand is a sub-project in the main project "Foreign language teaching and needs for foreign languages in Thailand." The aim of the study is twofold. The first is to study the teaching and learning foreign languages in the aforementioned regions from the viewpoints of the school and institute administrators, teachers, and learners at the levels of primary schools, secondary schools, vocational schools and universities. The second aim of the project is to study foreign languages from the users' viewpoints, including employers and employees in four types of business: hotels and restaurants, entertainment, production, and transportation and tourism. Due to the need to cover an extensive area and four education levels, together with a limited budget, a survey research using questionnaires sent by postal mail was consequently selected for the project.

It was found that 19 foreign languages are offered at the university level. English, French, Italian, German, and Spanish are examples of the Western languages taught. Japanese and Chinese are examples of the Eastern languages taught. English is taught in every school and institute in the regions studied. For other foreign languages, Chinese is taught at all levels but not in every school. Additionally, Chinese and Japanese are taught at the primary level but only in private schools. French and German begin mostly in upper secondary schools. English programs are offered because English is a compulsory subject, while other foreign-language programs are offered based on market interest or because foreign-language programs reflect the institute's academic potential.

The study reveals that most foreign-language teachers have earned a bachelor's degree. However, they are generally not foreign-language graduates. Thus, a lot of foreign-language teachers, especially English teachers at the primary level, do not feel happy being employed as foreign-language teachers.

Teaching problems include big classes which do not allow language practice. Most Thai teachers feel that they are keen in reading skill, but not competent in speaking and listening. This deserves special notice, since, according to the Ministry of education, schools at the primary level must offer a program in English in which speaking and listening skills are emphasized. From the point of view of the employers and employees in the business types studied, English is the foreign language most wanted, followed by Chinese and Japanese. An interesting point to be observed is that, in these businesses, it seems that the employers hold the idea that the employees' foreign-language skills gained from the universities must be adequate and that their employees need no more orientation or additional language programs from the companies.